

Proč jsme letos nedojeli do Egeru na vinobraní.

Prolog.

Tradiční podzimní "prohřívání kloubů" letos opět vyšlo okolo výročí úmrtí sv. Václava, čímž to se mi tento svátek stává čím dál tím víc sympatický. A ještě jednu malou vsuvku si dovolím pro ty z Vás, jež se na našich stránkách nevyskytují pravidelně. **Zelenými** poznámkami nám tentokrát přispívá do textu **Pavel** a já pevně věřím, že to od něj nebude jen ojedinělý počín, ale pokud opět vyjedeme společně, stane se na našich stránkách pravidelným přispívatelem.

Den první

Tak a už je to tady zas, ty krátkí se podzimní dny, kdy tma opět začíná míti převahu nad denním světlem. Užili jsme si letos spoustu krásných kilometrů a pokud si lze na něco stěžovat, tak by to bylo asi jen počasí, jež nás na našich cestách za poznáním potrápilo docela dost. Proto mě ani nepřekvapuje výhled na třetí zářijový víkend a začátek následujícího týdne, kdy opět zřejmě bude nepromok nezbytnou součástí bagáže. Ovšem nadpracované pondělí a sváteční úterý nám přináší 4 volné dny a jinak prostě nelze : "Hurá do sedla!!!"

Cesta za poznáním začíná tentokrát 24. října po "šichtě", a tak si s Jitkou potřepeme pravicí až minutu po čtvrté hodině odpoledne na Shellce v Hranicích. Po malém občerstvení hnedle vedle v malém bistru (dal jsem si topinku s játrou) míříme k vesnici Svatobořice-Mistřín jež je sídlem penzionu U Šťastných (N48°58'14.90", E17°05'03.97"), kde máme sraz s ostatními účastníky dnes už tradičního podzimního výletu k našim maďarským sousedům. Na cestu nám zatím příjemně svítí sluníčko a je i docela teplo. Zastávky činíme jen krátké a za soumraku už parkujeme motorčky u Šťastných v garáži. Jirka, Pavel a Honza jsou už na místě a tímto je počet naší skupiny naplněn, jak se dovídáme vzápětí.

Litvínováci museli vyjet už z rána, neb je před nima skoro 500 km. Když na jižní Moravu, tak jedine "zkratkou" přes Šumavu, její krásnou krajinou s klikaticema III. třídy. Zastávka na oběd v Třeboni (kapří hranolky v rybí restauraci Šupina) a zase šup na stroje, prosvištět jihomoravské vinice, ať nepřijedeme pozdě na koštování vínečka :-). No to byl ale nářez! Místo malebných vinic fotovoltaické elektrárny, kam oko

dohlédne. Ještě měli jet Mára s Jardou, ale nemoc a pracovní povinnosti byly tentokrát proti. Ubytování je dílem okamžiku a následný čas je už plně v režii jednoho z bratrů majitelů penzionu. Nejdříve absolvujeme "zahřívací kolečko".

Ono je totiž nutné, milý čtenáři, nějak ty hrozny zpracovat a přeměnit v lahodný mok. A proto jsme se nyní ocitli na místě k tomu určeném. V klimatizované místnosti s tanky zraje, právě dozrává či dokvašuje hroznová šťáva a tak nám zde pan majitel činí malou rozpravu, vpravdě technologickou: "Jak TO všechno funguje".

Mě osobně se u prvního tanku zdá vše docela složité a proto s panem Šťastným koštujeme a vedeme debatu o technologii výroby. U druhého tanku diskutujeme o stupni prokvašení a samosebou popíjíme další vzorek. Třetí tank skrývá André a u něj se nad skleničkou červeného rozpoutá debata proč se mu na rakouské straně říká jinak. Další dva tanky znamenají další dvě skleničky lahodného moku a tak u šestého tanku s Veltlínským jaksi začínám ztrácet přehled cože jsme to vlastně pili na začátku? Rulandské či Savignon? Ne ne, Rulandu koštujeme nyní u sedmičky. Milý čtenáři promiň mi nyní určitou nepřesnost v našem víno-poznání neb co jsme vlastně pili na posledním, desátém tanku, si už jaksi nepamatuji. Mozek či spíše tok myšlenek v něm už není tak přímý jako zhruba před půlhodinou, zato nohy ty chodí snad samy a tak vyrážíme do sklípku.

Tajně koukám po ostatních, zda se taky při sestupu po schodech raději lehce přidržují zábradlí jako já, ale jeví se být v pohodě, a jak se zdá, jejich centrum rovnováhy ve vnitřním uchu dosud neutrpělo vážnější újmy. **To víš, ropáci ze severních Čech nejsou sice vínem odkojeni, zato hodně vydržej.** Sklípek je už jiná kapitola, zde se už vše skladuje v lahvích a tak majitel bryskně asi tři zbaví korku a už jsme zase v tom. Naštěstí pro mě je tady jen okusíme a přesouváme se opět nahoru do vinárny. Rychle si dávám něco k snědku a tím značně eliminuji "zákeřný" útok lahodného moku. Konec dne už probíhá v poklidné debatě ovšem nedá mi to a musím vyslovit otázku: "Jaks na tom byla ty Jitko?"

Byla jsem na tom podobně a přitom jsem přestala koštovat už po 5 vzorku. Jediné co jsem si na závěr nenechala ujít bylo ochutnání růžového vína Zweigeltrebe Rosé. Osmělila jsem se totiž na majitele s otázkou jak se růžové víno vyrábí a ten vzorek byl vlastně takovou tečkou za jeho povídáním :-). Ivi, ale zaznamenala jsem tu velkou změnu! Asi před rokem a půl jsi na našich stránkách v jednom cestopise přiznal, že jsi poprvé ve vinném sklípku a také, že o vínu a odrůdách nemáš žádné znalosti. Myslím, že se za tu dobu hodně změnilo. Byla jsem totiž velice překvapena dotazy a připomínkami člověka, který už o vínu ledasco ví :-)

Den druhý

Něco málo snad už skutečně vím a pochvala potěší, ovšem co je mi to platné druhý den ráno když mi mozek naráží na leb jako hlava v příliš velké přilbě a s každým t'uknutím jako bych dostal ránu palicí? No snad alespoň játra "odbourávala" na plný výkon a neflákala se celou noc.....Ruku do ohně bych ovšem za to nedal! Takže malé zdržení, když hledáme pojistku od nesvítících přídavných světel Jirkova motocyklu přichází docela vhod. Kolem deváté necháváme penzion za zády a na místní pumpě

doplníme bandasky motocyklů. Vyjíždíme k hraničnímu přechodu Hodonín-Holíč a po 51-ce projedeme Senici. V městečku Jablonica uhneme vpravo na 501-ku. Chráněná krajinná oblast Malé Karpaty nás doprovází po levé ruce, vpravo pak CHKO Zahorie se stejnojmenným VVP.

Kousek za Plaveckým hradem pak máme malou zastávku na kávičku, nebyl to však ve vesnici Sološnica ten správný počín. Nechci urazit místní obsluhu, ale ta káva.....Ještě, že se mě ta paní nezeptala jak mi chutnalo! Další kilometry mi však náladu vylepšují neb za obcí Pernek začíná stoupání na Pezinskou babu (N48°21' 01.62", E17°11' 24.10") průsmyk to ve výšce 530 m.n.m. A to bylo věru příjemné svezeníčko s trochou adrenalínku, jelikož asfalt byl leckde ještě mokrá, hlavně tam kde se sluníčko dnes ještě nepodívalo. Průsmykem jen proletíme a už si to šineme směrem na Šamorín.

Vyjíždíme z města a jelikož nám už kručí v břiše, poohlížím se po nějakém tom hostinci. Koutkem oka zahlídnu nějaké motorky parkující před hospodou a vzápětí už otáčíme stroje do protisměru. Doufáme, že název hospody "Dobrá bašta" ve stylu divokého západu dostojí svému jménu!!! Začíná to však né moc dobře a tak musíme urgovat studenou dršťkovou, ale halušky docela ušly a na flaškovém Birellu se snad nedá nic pokazit. Po 68 pokračujeme až k Báči a pak uhneme na 506 ke Gabčíkovu. Na hráz (N47°52' 49.88", E17° 32' 19.08") je to coby kamenem dohodil a tak se po chvíli už rozhlížíme po vodní ploše uměle vytvořeného vodního díla. Trochu se mi vybavují vzpomínky na dobu socialismu, kdy se stavba probírala v tisku a mediích horem dolem a vytvořila ve mě dojem ohromné stavby. Ovšem teď, když to vidím v reálu jsem trochu v rozpacích a když nás protivný hlídač vyhání na parkoviště myslím, že je tak akorát čas odjet. Jsem z toho docela otrávený a zklamaný.....

Jo, soudruzi, ti holt uměli centrálně plánovat. Tisíce hektarů orné půdy v háji, kvůli stavbě socialismu. Ještě, že už je to snad pryč.

Hranice v Medved'ove je na dosah a nerozluštitelné nápisy okolo nás neomylně informují! Ano jsme v Maďarsku zemi termálů, čardáše, papriky a znamenitého tokajského! Město Győr je pár km od hranic a tam v penzionu "Hunyadi" je taky konec dnešní pouti. Jitko jak se ti penzionek líbí a sorry za ty poslední metry jednosměrkou v protisměru. Mě se to už nechtělo na těch 50 metrů obracet :-)

No, myslím že všichni jsme byli docela v rozpacích. I moje GPS-ka ukazovala zabočit do jednosměrky, pouze ta výstražná značka mne zastavila, ale jen na chvíli...velitel je velitel, takže jsme se nakonec všichni pokorně přidali a snad nám to bude pro tentokrát odpuštěno. Klika, že nás nezmerčil nějaký bdělej policajt, to bysme asi odevzdali i rodné listy :-)) Jinak znovu chválím, neboť volba polohy penzionu byla výborná....to se musí nechat. Do centra to bylo pár kroků a v tom deštivém večeru se nám to opravdu hodilo.

Ano, večer už nás ta okluzní fronta, jak rosničky nazývají změnu počasí opravdu dostihla Jitko, ale odpoledne to nebylo ještě tak nejhorší. Takže se v Hunyádiho postelích neválíme, plavky a ručník mizí v připravené igelitce a tentokrát pěškobusem vyrážíme do starobylého centra Györu. Cestou okukujeme historickou radnici na náměstí Városház postavenou v neobarokním stylu. Tvoří přirozenou dominantu tohoto skoro stotisícového města a je i jakousi bránou do historického centra. Dnes ovšem jen lehce přičichneme k minulým staletím a směřujeme své kroky k soutoku dvou řek Ráby a Malého Dunaje.

Jen pár metrů odsud je totiž oáza všech revmatiků okolí, místní fürdo. Odlehčíme peněženkám o pár tisícovek (hihi ty statisíce forintů v peněžence) a už testujeme teplotu vody v bazénech. Mě obzvláště učaroval jeden s barovým pultem uprostřed a tak si stačilo jen vyhlídnout volnou chvíli a vzápětí už sedím na barové židličce, nohy po kolena ve vodě, skleničku s koktejlem v ruce, no co si budeme povídat.... Tři hod'ky utekly jako voda ve vedlejším tobogánu a tak se následně přesouváme na náměstí v centru města do jedné z mnoha restaurací. Je poměrně teplo a tak se usadíme k posezení pod stříškou vychutnávající si výtečnou místní kuchyni. Mňam, to jsme si pochutnali. Já byla tak uchválena po domácí v troubě pečenými husími játry z Honzova talíře, že si po tom záchvatu úžasných chuťových nuancí vůbec nepamatuju, cože vlastně bylo na tom mém :-)) Ani déšť' jež bubnuje na plátno nad našimi hlavami nám nemůže pokazit pohodovou náladu....

Den třetí.

Intenzivně bubnující kapky deště na okenním parapetu tvoří akustickou kulisu probouzejících se motorkářů. Tento zvuk spolu s pohledem na oblohu radikálně mění původní záměr projet pohořím Matra se zastávkou na nejvyšším vrcholu Mad'arska - "horou" Kékes. Pomalu se scházíme v suterénu kde se nachází jídelna a mezi sousty snídaně kujeme plány na nadcházející hodiny. Naspěch rozhodně nemáme a tak branka penzionu za námi zaklapne až po desáté. Zaskočení deštěm však rozhodně nejsme, vždyť v okolí je tolik interesantních míst! Naše kroky vedou do starého města a pěší zóny a kolem zajímavé bronzové plastiky "muže s pádlem" kráčíme k nábřeží řeky Ráby. Jako první v našem hledáčku uvízne místní novorománská synagoga. Impozantní bílá fasáda je v nízké okolní zástavbě nepřehlednutelná a její osmiboký půdorys si pěkně obejdeme dokola, protože se nám nedaří najít vchod. Sláva mají otevřeno! Platíme vstupné a jen za námi zapadnou dveře jsme uchvázeni krásou interiéru. Nemalé prostředky byly cca před desíti léty věnovány do rekonstrukce této stavby, jejíž doba výstavby datuje se do let 1868.

Jak známo mad'arští židé byli za války trochu v jiné situaci než například polští a snad i proto nebyla synagoga až tak zničena. Ale zpátky k interiéru jež na mě neprofesionála působí velice vzdušně a vzletně. Všichni máme zakloněné hlavy a koukáme vzhůru na kupoli, jež je vyvedena alá noční obloha. Perfektní je barevné sladění všech prvků, není zde přehršle sakrálních motivů a dle mého nic nenarušuje harmonii celku. A výhledy z ochozu uvnitř? Paráda! Na stěnách jsou vystaveny obrazy židovských malířů, některé

ovšem jasně inspirovány neblahým osudem tohoto etnika, což působí lehce depresivně a podobně je to i s některými vystavenými plastikami. Líp už to laskavý čtenáři popsat neumím a tak snad jen malé doporučení na závěr: "Jed' se podívat, určitě neprohloupíš!"

Po hodince strávené uvnitř se opět vracíme zpátky k mostu přes řeku Rábu, jejíž vody zde končí svou pout' a vlévají se do jednoho z ramen Dunaje-Mosoni. Musíme se na chvíli zastavit a porozhlédnout, máme zde totiž vše jako na dlani. Tok řeky zde jakoby z posledních sil chtěl ještě ukázat co umí a tak vlevo od mostu vznikl ostrov a ten končí až těsně u soutoku s vodami Dunaje. Na vše pak jakoby majestátně dohlíží obelisk. Vpravo se pak rozprostírá památník obětem 1. světové války se sousoším vojáka a lva. Severovýchodně se vypínají mohutné hradby biskupského paláce a za nimi věž baziliky. Pojd'me se však milý čtenáři kouknout na vše hezky postupně. Na konci mostu ještě chvílku postojíme pod jezdeckou sochou Károly Kisfaludyho, jenž jako by hlídal mohutné houfnice dole pod opevněním paláce.

Karmelitánský kostel v barokním stylu ze začátku 18 st. na protějším náměstím, jenž zase hlídá socha Grofa Cziráka, dnes už pouze míjíme. Včera jsme se zde totiž zastavili na prohlídku. Naše kroky teď vedou k bazilice jejíž bílé průčelí už září zdaleka. Základy trojlodní stavby sahají až do doby románské, boční kaple je už typicky gotického stylu a poslední přestavba proběhla v době baroka a tak je zde zřetelně patrný vliv mnoha generací stavitelů minulého tisíciletí. V útrokách baziliky je trochu šero, ale to v těchto stavbách není výjimka. Jitko co tebe osobně uvnitř chytlo za srdce?

Nevím Ivi, co vzpomenout dřív :-) Interiér této románské předchůdkyně dnešní biskupské katedrály má totiž krásnou barokní výzdobu. Boční stěny jsou ozdobeny freskami se scénami z Nového i Starého zákona. Bohatě je jimi zdoben i strop. Ale pro mne bylo to nej.....vzácná, v Maďarsku velmi významná sakrální památka a vrcholné dílo středověkého zlatnického umění - Herma Sv. Ladislava. Je to pozlacený stříbrný relikviář - bysta přecházející v hranolový sokl. Hrudní část hermovky - relikviáře zhotovena ze smaltovaného kroužkového brnění je první známou

památkou zdobenou emailovou technikou, která se později rozšířila po celé Evropě a toto mistrovské zlatnické dílo se považuje za nejkrásnější hermovku v Evropě. Uvnitř relikviáře je lebka Sv. Ladislava a to už od roku 1192, kdy byl tento prohlášen za svatého. Ještě nesmím zapomenout na varhany zdobené zlatými anděli, dva černé oltáře s barokními obrazy a neposledně na obraz Madony, díky níž se tato bazilika minor stala nevýznamnějším poutním místem Maďarska. Koukám, že jsem se tu trochu zapomněla, ostatní už jsou venku a já se s nimi setkávám až na Gutenberg tér.

Stojí tu nejkrásnější barokní památka města. Je to Archa úmluvy, neboli Sousoší monstrance z roku 1731. Barokně naladěni pokračujeme k benediktinskému kostelu na náměstí, ale míjíme ulici Jedlika Ányose a to je to pravé místo zastavit se v restauraci "Kreszta - Ház és Étterem" na malý oběd, ale velký prožitek z vína. A nebylo to jen tak nějaké víno. Bylo to úžasné, tak akorát vychlazené, 3 putynkové Tokajské. Na to, že se vyrábí z ušlechtilé shnilých hroznů bylo výborné :-)

Ivi a jak Tobě chutnalo?

Bylo vynikající, to se musí nechat! Lehce občerstvení si jdeme prohlídnout centrum, náměstí Széchenyi. K prohlídce jsme zde měli vyhlídnutou významnou památku města jezuitský kostel Sv. Ignáce z Loyoly klášterem a církevní školou. Okoušíme okolo, ale kde nic tu nic, vchod uzavřen a tak nezbyvá než si prohlídnout jen sněhobílé průčelí kostela se dvěma věžemi a vestwerkem. Je to mrzuté, těšil jsem se na prohlídku staré barokní lékárny a její porovnání s lékárnou v Kuksu, ale hold není dnes asi ten správný den. **A já obdivovala další z barokních perel města. Byl to Mariánský sloup stojící naproti vchodu do kostela. Zdobily jej čtyři sochy svatých a Marie s uherskou korunou a s Ježíšem v náručí. Hezky mi ladily k tomuto baroknímu náměstí.**

Blíží se třetí hodina a tak své kroky obracíme opět k termálům jež jsou situovány pár desítek západně od soutoku řek Mosoni a Ráby (N47°41' 24.85", E17°37' 48.11"). Vracíme se přes most a hned za ním uhneme doprava a kolem ramene Ráby jsme za patnáct minut na místě. Tři prameny, které zde vyvěrají na povrch mají teplotu skoro 70° a patří k nejteplejším v Maďarsku což v dnešním sychravém dni není na škodu. Už ze středověku jsou zmínky o léčivých účincích zdejší minerální vody a současná podoba areálu je veskrze moderní, otevřeno zde bylo pro veřejnost v roce 2003. Takže vzhůru přátelé! Jdeme "trápit těla" hurá do vody! Tři hodinky se mordujeme ve vodě-některí na barových stoličkách v bazénu, další ve vedlejší nádrži koukají na velkoplošnou LCD (F1-ky právě závodí), a sportovně založení tuží své svalstvo pod chrličí. Mezi tím se tak různě potkáváme a klábosíme (třeba Jirkova představa gilotiny a dekapitace plavců skleněnou deskou pod níž plavou do venkovního bazénu byla obzvláště okouzující). Taky večere přišla na přetřes a tak se následně vydáváme k penziónu, je zde totiž taky restaurace.

Ejhle, co to? Menší nepříjemnost v podobě nedělní výluky nás překvapí a tak nezbude než se vrátit do města. Docela prší a tak místy uháníme co to dá. Obzvláště Pavel natahuje, je vidět, že mu vodní masáže vlily do nohou neskutečnou energii. Nebo to bylo hladem Pavle?

Byl to přátelé čítankovej příklad synergického efektu - euforickej stav po lázeňský terapii a do toho hlad, že se mi dělali v žaludku mozoly. Ty lázně byly fakt báječný! Voda o teplotě lidské krve ve které se úplně rozplyneš, skvělá sauna, drinky na baru, sledování formule z vody..., takhle nějak by se ten socialismus dal vydržet. No, ale mým jednoznačným favoritem byl ten skoro osmi metrovej vodopád. Šel jsem do toho, patrně z mladické nerozvážnosti, rovnou po hlavě a když jsem se pak probral a přestalo mi v ní hučet, usoudil jsem že bude nutno přehodnotit přístupovou techniku.

Takže opatrně, pozadu jako starej rak, což je konec konců moje znamení, jsem tam nastrčil ty z motorky utrápený záda a cejtil jsem, jak tuny padající teplý vody mě zbavují těch různých zatuhlin a uzlíků ve svalech. Připadal jsem si jako v ráji než mi to pacholci vypnuli, zřejmě i v Maďarsku jsou drahé energie. Tak jsem tam pak seděl ve vodě jako malej uličník, abych tam byl první až to zase pustěj :-)

Pálfyho podnik v západním rohu Széchenyho náměstí je naše útočiště, jen si dnes sedáme dovnitř na rozdíl od včerejška a záhy si už vychutnáváme skvělou maďarskou kuchyni. Taky nějaké to vínko přišlo k chuti, Jirkovy vtípky dráždí bránici a nálada navzdory počasí je příjemná. Vskutku, dnešek se opravdu povedl!!! **Přece jen malinkatou chybu měl...naše krásky stály celý den osiřele na parkovišti a na tachometrech nepřibyl tentokrát ani jeden kilometr.**

Den čtvrtý

Dnešní svítání je opakem včerejška. Na silnici jsou sice ještě kaluže po nočním intenzivním dešti, ale slunce už vykukuje zpoza mraků, což je příslibem hezkého dne. Pozorná čtenářka či čtenář si jistě všimnul, že naše plány na "dobyť" pohoří Mátra včera vzaly za své a taky se nám teď po snídani opět redukuje naše původně sedmičlenná skupina. Inu někdy se to tak prostě stane. My moraváci to ovšem nemáme tak daleko domů, abychom museli odjet už dnes a tak si ještě naplánujme projížďku v blízkém okolí Györu. A od plánů je k činům dnes jen kousek.

Opatství nad obcí Pannonhalma (N47°52' 49.88", E17°45' 39.15") je u našich bývalých jižních sousedů významným místem s pohnutou historií a tak logicky chceme i zde zanechat stopu našeho motopoznání. Po pár ujetých kilometrech se už v dálce rýsuje kopec svatého Martina a kontury opatství se majestátně vypínají do okolí.

Výrazný otisk v dějinách zde zanechali mniši Břevnovského kláštera, neb právě oni zde, v době kdy se letopočet po Kristu měnil v čtyřciferný, položili základy mohutného opevnění. Opevněná bašta křesťanství musela nesčetněkrát odolat tureckým nájezdům a je to v této mohutné benediktinské

stavbě docela cítit. Takovou lehkou povýšenost až přezíravost jako by sálala okolo sebe. Rád bych se poklonil historii například v tolik obdivované knihovně jež čítá více než 360 000 svazků nebo ve vyhlášené bazilice Sv. Martina, ale domluv se s maďarem! Toho bychom totiž zde museli mít jako průvodce a žel bohu, tímto jazykem nevládneme. A leták ve slovanském jazyce? Utopie!!! **Máš pravdu! Ještě nikde jsem se necítila tak bezradná a ztracená jako tady. Žádné pořádné označení "ticket" či podobně. Ach jo! Zlatá Itálie či Holandsko! No, ale nezoufám, na příště si slibuji nastudovat správný postup pro vstup!!!** Jsme zklamáni a nazlobeni zároveň. Co teď? Volíme tedy malou procházku po okolí a nebyla to špatná volba. Parkujeme motky dole na parkovišti a šplháme do kopce. Na jeho vrcholu je rozhledna a taky menší podstavec s bronzovou kopií kláštera. Přímo pod nohama máme jako na dlani botanickou zahradu a naproti rozhledny je vjezd do léčebny jež je také součástí areálu. V bližším průzkumu nám, ale zabránil bdělý hlídač.

Asi tři sta metrů směrem k vinicím se na malém návrší vypíná Památník Millénia. Touto stavbou, jež zepředu vypadá jako menší antický chrám se sloupy v ionském stylu a zezadu pak jako typická románská

apsida, uctil tehdejší Uherský národ svou tisíciletou historií. Interiér byl proto neméně zajímavý s mnoha malbami pohnutých dějin Maďarů.

Dalších zhruba 10 minut chůze a dostáváme se ke kostelíku či spíše kapli Nanebevzetí Panny Marie. Tento barokní jednolodní kostelík sloužil se svou kryptou jako pohřebiště benediktínů. Vpravo kousíček pod kaplí se pak nachází sousoší Kalvárie a to je i dnešní naše poslední zastávka. Je už pozdní odpoledne a tak se o slovo hlásí i naše útroby. Zastavujeme kousek pod parkovištěm a opět se necháváme "napospas uherské gastronomii" a musím zde s celou vážností přiznat, že na vynikající kozí guláš hned tak nezapomenu!! **To je prostě ta maďarská kuchyně, kuře tu na jídelníčku skoro nenajdeš. Obecně si tu nepotrpí na nějak dietní stravování. Jídla jsou tu dost kalorická, ale svou chutí nezapomenutelná!!!** Slunce už zapadá za obzor když parkujeme motorky u Hunyadich na dvorku a myšlenky nám odbíhají ke kamarádům, jak asi dojeli, zda měli taky tak hezké počasí a vydařený den jako my.

Den čtvrtý a pro nás Litvínovány bohužel poslední, den návratu domů. Po vydatné snídani, čaji, kávě a nezbytném cigárku (tedy jenom já, ostatní kamarádi maj rozum) balíme věci, krmíme navigaci, zamáčkнем slzu při loučení a vyrážíme do slunného dopoledne. Po natankování plnejch nádrží ještě nezbytná zastávka v supermarketu pro tokaj a čabajku (aby bylo jasné, že jsme byli v Maďarsku, ne?), dvakrát kolečko podle zblblé navigace a už mažem na dálnici. Dálnice nemám rád, ale co naděláme když máme před sebou 700 km a chcem to stihnout domů za světla. Za Bratislavou rychlé kafe na pumpě, rozloučení s Jirkou (Ebenem) kterej to nemá domů tak daleko takže pojede na pohodu a valíme na Brno, kde jdem do nepromoků, které sundáme až doma. U Devíti křížů osvědčená svíčková a už zase krájíme kilometry všeobecně neoblíbené D jedničky. V Praze příjemné překvapení v podobě nově otevřeného obchvatu, dotankovat a bez zastávky za stálého deště domů, do rodného Litvínova.

Garáž otvíráme jako hastrmani v 17.00 a paní domu konstatuje, že kdybysme ty oblečky měli zelené, tak můžem chodit strašit děti. A to byla tečka za letošní motosezónou.

Nejradši bych se jako medvěd uložil k zimnímu spánku a probudil se do sezóny nové, ale co naděláš. Děkujeme přátelé, zejména Jitko a Ivoši, za skvělé zážitky z letošních cest a jejich dokonalou přípravu a těšíme se na shledání co nejdřív v sezoně příští. Amen.

Den pátý.

Amen, amen to se ti to říká Pavle, když si sedíš v papučích u televize. Ale co my, když ráno ještě v Uhrách koukáme na zakaboněnou oblohu a těžké mraky nad hlavou. Tak to lehká projížďka nebude!! Ovšem zatím je sucho a tak neotálíme a po nezbytném inkasu dáváme Hunyadium sbohem. V paměti mi ještě utkvěl čtyřproudý kruháč, který bych tedy v Györu rozhodně nečekal. Tak tohle byla řidičská lahůdka!! Hranice přejíždíme někde pod Galantou a je zajímavé, jak ještě poměrně daleko do vnitrozemí Slovenska jsou dvoujazyčně popsány tabule obcí, což se rozhodně na maďarské straně nekoná. Místo aby teplota s blížícím se polednem stoupala, nastává pravý opak a tak do Piešťan přijíždím promrzlý na kost.

První pomoc supluje malý bufet v centru tohoto lázeňského města a teplou vanu horký hovězí vývar. Jitka sedíc vedle pak ztuhlé prsty ohřívá na hrnku horkého čaje. Pokračovat ovšem musíme a tak to ženeme jak to jen jde. Štěstí v podobě suché silnice nás definitivně opouští u Dubnice n. Váhom a pak už zbytek naší cesty je jen o tom, dojet bezpečně a nezmrznout. Mimoděk se mi vybaví předloňské Stelvio kdy se teplota pohybovala kolem nuly. Ted' sice máme něco kolem pěti, ale mlha a mrholení když projíždíme Bílé Karpaty je pořádnou zkouškou odolnosti. Jaks to vlastně přežila Jitko? **Ach jo! Bylo to zase na zatáté zuby, ale velice těžké bylo je udržet. Valnou část cesty mi totiž drkotaly zimou. Vypadala jsem na motorce jako jedna obrovská koule, navlečená do všeho možného....**

.v tankvaku mi zbyly už jen plavky. Cestou lesy, kde se povalovala mlha a silnice se leskla a klouzala mokrými listy mě nejvíce stresovala auta jedoucí mi úplně za zadkem. Ach jo! Jestli se něčeho vážně bojím, pak jsou to všichni ti ostatní účastníci provozu.

Malá benzínka ve Slavičíně je naše ohřívárna a lijeme do sebe aspoň teplou čokoládu z automatu. Kape z nás voda jako z Česílkových šosů a musím se omluvit aspoň nyní paní čerpadlářce za tu malou potopu jež jsme ji v jinak její jistě nudné odpolední směně způsobili. Blíží se večer a tak, jen se trochu ohřejem, zase polykáme další kilometry až k Hranicím kde se naše skupinka rozpustí a na poslední kus cesty už režíruje každý sám. I přes to malé-velké trápení s počasím však platí jedna věta na závěr :,, Dokud budu moct přehodit nohu přes sedlo, nechci auto ani vidět!!"

Nashledanou na jaře přátelé jedné stopy!!!